

БОРБО ДЕЛ ВЕКИО (GIORGIO DEL VECCHIO)
1878—1971.

Почетком 1971. г. у дубокој старости умро је доајен италијанске филозофије права и један од њених најугледнијих представника у свету уопште, Борбо дел Векио, бивши професор и ректор Римског универзитета. Током свог дугог живота он је све своје снаге посветио раду на филозофији права и дао врло велики број радова из ове, као и из суседних области. Његово главно дело је „Филозофија права“, која је доживела бројна издања, а преведена на више страних језика. Он је био оснивач и скоро до своје смрти директор једног од најбољих светских часописа посвећених филозофији права, „Међународног прегледа филозофије права“ (*«Rivista internazionale di filosofia del diritto»*), која излази већ скоро педесет година и у којој сарађују филозофи и научници из великог броја земаља.

Дел Векио је изградио сопствени филозофски поглед на право, идући углавном за Кантом, одн. за његовом етиком. Он, с једне стране, сматра да је идеја права човека дата аргументом, али на формалан, а не на садржински начин, док, с друге стране, такође сматра да се основ морала и (природног) права налази у самој природи човека, у његовом самопоштовању личности и у поштовању туђе личности. Овако засновано природно право остварује се, више-мање, све већим усавршавањем позитивног права.

Дел Векио је био пријатељ Југославије и одржавао је везе с нашим људима који су се бавили правном филозофијом. Особито је поштовао пок. професора Борба Тасића, па је у свом пом. часопису објавио и некролог поводом његове смрти. Проф. Тасић је, заједно с др М. Ристићем, превео његову књигу „Право, правда, држава“ на српски (изд. Г. Кона, 1940. г.), и написао јој и предговор, у коме износи битне црте дел Векијевог схватања права.

Др Рад. Д. Лукић

АКАДЕМИК ФЕРДО ЧУЛИНОВИЋ

Крајем лета ове — 1971. — године преминуо је др Фердо Чулиновић, професор државно-правне историје Правног факултета у Загребу. Згуснути подаци о њему кажују: рођен у Карловцу 17. маја 1897; једно време — пре другог светског рата — судија, у народноослободилачком покрету ступио већ 1941; у јеку рата и револуције деловао као члан ЗАВНОХ-а начелник Одељења за правосудје, затим секретар Комисије за утврђивање ратних злочина. После ослобођења, као истакнути јавни радник и правник широког а опробаног знања, нештедимице је суделовао у полагању уставних темеља НР Хрватске. На дужности универзитетског професора налазио се од 1945. Био је редован члан ЈАЗУ и дописни члан САНУ.